

Er zijn geen grenzen....

- * Intochtslied ps. 146: 1, 3 en 4 (melodie Joh.de Heer lied 446)
- * stil gebed
votum en groet

***Onze hulp is in de naam des Heren die de hemelen en de aarde gemaakt heeft.
Die trouw is en trouw blijft en niet laat varen het werk van Zijn handen.
Genade zij u en vrede van God onze Vader en van onze Here Jezus
Christus, in de gemeenschap met de Heilige Geest***

- * verootmoediging:
lied 440: 1 en 2
genadeverk.: Jes. 1: 18
lied 440: 3
leefregel: Rom. 13: 8 - 14
lied 440: 4
- * gebed om de Heilige Geest
- * bijbellezing: N.T. 1 Cor. 12: 1 - 11
Hebr. 2: 1 - 4
- * lied 250: 1 - 5
- * preek n.a.v. Marc. 16: 17a
- * lied 249: 1 - 3
- * gebed/voorbede
- * slotlied 481: 1 - 3
- * zegenbede

collecte

***De genade van onze Here Jezus Christus en de liefde van God
en de gemeenschap van de Heilige Geest is met u allen.***

Liederen uit het Liedboek voor de Kerken

Met het Pinksterfeest en wat dat zoal voor ons inhoudt moet ik denken aan een koor dat menigeen wel uit zijn hoofd kent. 't Is een koor dat o zo gemakkelijk meezingt: ***“daar zijn geen grenzen aan Jezus macht, voor elk die wonderen van Hem verwacht! Ja wie Hem aanraakt, ervaart zijn kracht. Daar zijn geen grenzen aan Jezus' macht.”***

Is dat zo of moeten we zeggen: zoals bevers door ingenieuze bouwwerken aan een rivier haar oorspronkelijke loop weten te ontnemen, zo lukt het de mens door eigen redeneren de rivier van Gods Geest haar oorspronkelijke loop te ontnemen.

Want ondanks dat met dat fijne koor, tenminste voor mij, een absolute waarheid wordt uitgezongen, heeft ons redeneren, ons theologiseren (soms zelfs ons twisten) achter de **praktische** toepassing ervan voor menig christen een vraagteken gezet.

Er zijn God, voor wat zijn manifestaties van de Heilige Geest betreft, grenzen gesteld. 't Mag al haast een wonder heten als we in een wonder geloven!

Wie erkent, meer **kent** in deze nog zijn **kracht**?!

Hoe hoog is, wat de openbaring of de manifestaties of de gaven van de Geest aangaat, vaak niet de dam tussen Hem en ons opgeworpen.

Hem aanraken zouden we misschien zondermeer nog wel graag willen, maar als het gaat om de uitingen van Gods Geest dan moet je voorzichtig zijn, want voor dat je het weet wordt je voor uitzonderlijk of extreem aangekeken. We mogen er alleen, en dan liefst niet te lang en te vaak over

praten, maar aankomen niet! Alsof het gaat om een rariteit uit een ver verleden! Toen noodzakelijk, maar absoluut niet meer voor nu - stel je voor zeg!

Wie hier het schijnbaar nodige realisme mist behoeft toch alleen maar gewezen te worden op Corinthe om te zien wat dergelijke zaken brengen:

een geestelijke, wat heet: overgeestelijke gribus! Nee laten we het liever voor het verleden houden en zo af en toe mag de sluis - al moet je daar ook voorzichtig mee zijn! - nog even open op het zendingsveld.

Wat kunnen de gevolgen zijn wanneer een beverkolonie door een dam een rivier haar oorspronkelijke loop ontnemt? Desastreus!

Hoeveel te meer mag je die vraag stellen ten aanzien van wat de bijbel bedoelt met de volheid van de Heilige Geest tot in al haar manifestaties.

Wat milder gesteld: beroven wij ons zelf niet?

Laat ik een ding heel duidelijk stellen: alles wat we Paulus namens God hoorden opsommen aan geestesgaven, manifestaties van de Geest, in het door ons zojuist gelezen bijbelgedeelte van 1 Cor. 12 is toch echt niet bedoeld als een **vrijblijvende zichtzending**, laat staan dat (o.a.) dit 1 Cor. 12 - door Jezus min of meer samengevat in onze tekst - bedoeld is als expositiemodel voor een geestelijk museum! God is hier uiterst reëel en dat reële klinkt helemaal ondubbelzinnig door in juist onze tekst - Marc. 16: 17a **als tekenen zullen deze dingen (kijk naar Paulus in 1 Cor. 12!) de gelovigen volgen...**

Hij perkt niet in naar een 'toen', maar door het nadrukkelijk gebruik van de toekomstige tijd maakt Hij het zo wijds dat het toegankelijk is tot voor nu, voor elke gelovige! De praktische kracht van de Heilige Geest is met andere woorden een belofte tot voor nu!

Zo wordt een belofte, door Jezus gedaan vlak voor zijn heengaan, duidelijk en concreet: *voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft, de werken die Ik doe, al Hij ook doen, en grotere nog dan deze, want Ik ga tot de Vader; en wat gij ook vraagt (dat is van God uit gezien: er zijn geen grenzen!) in Mijn naam, Ik zal het doen, opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt worde.*

Uit de toespraak van Petrus op de allereerste Pinksterdag (Hand. 2:22) blijkt, dat **krachten, wonderen en tekenen** niet alleen de grenzeloosheid bewezen van Jezus' macht, maar juist van de Vader uit **de** aanwijzing waren van Jezus! God verheerlijkte Zich in de Zoon en wil *dat* dus nog steeds. Wordt dat niet bevestigd in wat er – allereerst - te zien is in het leven van de allereerste christengemeente? *En er kwam vrees over alle ziel en vele wonderen en tekenen geschieden...* God gaf, om het te zeggen met Hebr. 2: 4, middels tekenen, wonderen en velerlei krachten getuigenis aan de betrouwbaarheid van de gebrachte boodschap en dat door de Heilige Geest toe te delen!

Met andere woorden, God had (heeft) zich - vanuit Pinksteren - voor de stroom van de Heilige Geest een loop gezocht. Zijn oorspronkelijke doel met en in de gaven van de Heilige Geest was en is: een bevestiging van de boodschap van het Koninkrijk - heten die gaven van de Geest daarom ook niet 'krachten van de toekomstige eeuw'?

Daarheen wees de boodschap: **'dus moet ook het ganse huis van Israël zeker weten, dat God Hem én tot Here én tot Christus gemaakt heeft, deze Jezus....'** Kortom: Jezus is KONING!

De uitingen, manifestaties, gaven van de Heilige Geest bevestigden en bevestigen dit, toonden en tonen Zijn almacht. En **zo** werd en **wordt** de Vader in de Zoon verheerlijkt!

Daarnaast blijken de gaven van Gods Geest voor toen en nu nog een doel te hebben: het welzijn van de gemeente. Het één is nauw verbonden aan het ander, immers, kunnen wij ons een krachtiger getuigenis voorstellen dan wat er van de eerste gemeente werd gegeven:

zie God is in hun midden.

Voor deze loop van de stroom van Zijn Geest gebruikte God op die eerste Pinksterdag allereerst de honderdentwintig uit de bovenzaal, maar daartoe beperkte Hij zich niet. Zoals onze tekst aangeeft, God bedoelde en bedoelt met de belofte van Pinksteren en wat dit praktisch betekent: *allen, dichtbij en veraf - 'want voor u is de belofte en voor allen die verre zijn zoveel de Here onze God er toe roepen zal'.*

God zoekt tot op vandaag **kanalen** voor zijn zegen...'tot welzijn van allen' om het met woorden van Paulus te zeggen.

'Welzijn' = heil. Hoe past dit bij God en hoe vertrouwd Hij dat toe aan de gemeente. Hij liet de heilstroom vloeien, de golven bruisen, en wat deden wij? Wat doen wij? Is de vraag nu niet gerechtvaardigd of wij de loop van Zijn rivier naar onze hand mogen zetten?

Naast dat we ons zelf tekort doen, kijk maar naar de geweldige inhoud van de in 1 Cor. 12 genoemde negen gaven - waarbij we zo dadelijk zeker moeten stilstaan, doen we in feite ook de ander (zowel binnen als buiten de kerk) tekort. Maar bovenal..... doen we God niet tekort?! We beperken Hem om Zichzelf in de Zoon te verheerlijken!

Is het verwonderlijk dat we dan praktisch amper als werkelijkheid ervaren en dus kunnen betuigen wat er beweerd wordt in Ef. 1:3, dat we 'in de hemelse gewesten met **allerlei** geestelijke zegen gezegend zijn'...

Hoeveel zegt ons het woord uit diezelfde Efezebrief, Ef. 4: 8 *'opgevaren naar de hoge voerde Hij krijgsgevangenen mede, **gaven gaf Hij aan de mensen**'* En heet in Gods woord niet iedere gave, die van boven neerdaalt van de Vader der lichten, *bij wie geen verandering is of zweem van ommekeer, goed, en elk geschenk volmaakt?*

Hij is Dezelfde nu, Hij is Dezelfde nu, bij Hem is geen verandering, Hij is Dezelfde nu! **Er zijn geen grenzen aan Jezus' macht, voor...elk die wonderen van Hem verwacht!**

Hij kent maar één verlangen: *om alles tot volheid te brengen.*

Hoe groots is zijn genade naar ons toe, **groter** dan wij **nu** beleven! Niet Hij is krachteloos, maar wij leven krachteloos en dat omdat wij geestelijk handelen als bevers (soms net als zij: overactief, maar) tot schade!

Sprak Paulus ten aanzien van Corinthe vanwege de gavenchaos: 'ten aanzien van de uitingen des Geestes....wil ik u niet onkundig houden', bij ons mag hetzelfde klinken, maar dan vanwege de gavenarmoede.

Het volgende is dan ook niet een woord aan *sommige* christenen, maar aan allen, 'aan een ieder wordt de openbaring (dat is de manifestatie van een uiting) van de Geest gegeven tot welzijn voor allen' – welke gave hebt u? jij? ik? tot welzijn van allen?

Dit woord loopt exact synchroon met het woord van onze tekst, het vult elkaar aan: *'als tekenen zullen de **gelovigen** volgen...'*

En wie heet gelovig? Diegene die zich het eigendom weet van Jezus Christus, die God liefheeft en de naaste.

Wie liefheeft, zal verlangend zijn om liefde te uiten. Die 'jaagt de liefde na' dat is de vrucht van de Geest en die leest dan daarachter in 1 Cor. 14: 1 geen punt, maar geeft acht op het voegwoord 'en': **'en streeft naar de gaven van de Geest.'**

Ik kan mij niet voorstellen, dat er vanmorgen/middag/avond onder wie waarachtig belijdt christen te zijn, dus Jezus als Verlosser en Koning belijdt en leeft, zullen zijn die **niet** verlangen naar de verheerlijking van de Vader in de Zoon! Naar de mogelijkheid om middels de Heilige Geest de heerlijkheid die er in de Zoon is, te manifesteren.

Waar hier onkunde is, zal verlangend openheid moeten zijn om te kennen.

God zoekt kanalen! Vindt Hij ze in en door ons?

Staan we een ogenblik stil bij de geweldige inhoud van de in 1 Cor. 12 genoemde negen gaven, de negenvoudige openbaring van de Geest 'tot', ik herhaal nogmaals om het goed te laten doordringen, 'welzijn van allen'.

God pakt hier naar ons toe uit!

Pakken wij het dankbaar aan, ook hiervoor is betaald op Golgotha!

Hij wil geven voor wie werkelijk voor zijn Heilige Geest openstaat.

Zie als eerste uiting van Gods Geest **1. om met wijsheid te spreken...**'de vreze des Heren is het **begin** der wijsheid', 'wees niet wijs in **eigen** ogen'.

Hoe zegenrijk, helend en padwijzend is deze wijsheid als ze doorbreekt op het ogenblik dat het nodig is, als je voelt aan de grenzen gekomen te zijn van eigen inzicht. Je het hoe en wat niet (meer) weet en Gods licht van de Geest plotseling als leiding schijnt. Nauw aan deze wijsheid verbonden is de uiting van de Geest om **2. met kennis te spreken**. Niet een kennis opgesloten in het menselijk verstand, maar een kennis die het verstand te boven gaat. Hoe heerlijk is het God te ervaren als het antwoord, als je juist dreigt het antwoord schuldig te moeten blijven. Steun op het eigen inzicht niet, maar besef en weet Hij wil tot steun zijn, zich doen kennen.

Vervolgens is er de uiting van Gods Geest om **3. te geloven**. Niet louter het geloven dat Jezus als de Christus belijdt en beleeft, maar juist geloof op het moment van een geweldige crisis, dat God de weg banen zal! Het geloof als verzekering van God in je hart: Hij zal bevrijden, Hij zal genezen, **Hij zal** - het woord van God in je diepste binnenste gesproken! Als vierde gave wordt in meervoud gesproken van **4. de gaven van genezingen**. Hoe blijkt deze gave allereerst in de bediening van Jezus een God verheerlijkende zaak en vervolgens ten tijde van de eerste gemeente een God in zijn Zoon verheerlijkende zaak. En wat zou het vandaag zijn als tegen alle diagnoses van doktoren in, God in de naam van zijn Zoon Jezus Christus middels een door Hem voor dat ogenblik gekozen kanaal het mensonmogelijke mogelijk maakt en Hij geneest door de handen van dat gekozen kanaal om Zich een naam te maken: **De Here is uw Heelmeester...** O, Hij wil, waar nodig en mogelijk Zijn grootheid openbaren door **5. de werkingen van krachten**: de krachtevelden van welke aard ook, zijn aan Hem onderworpen. God zoekt kanalen om tot zijn eer, wat de mens noemt: buitengewone krachten te verrichten. Aan een ander schenkt Hij als uiting van de Geest **6. profetie** en wat daaronder wordt verstaan betuigt Gods woord in overvloed. Nog steeds verlangt God te spreken, vermanend, bemoedigend met het oog op zijn toekomst, maar **altijd** in volle overeenstemming met wat er geschreven staat! Soms is zo'n woord van God heel persoonlijk, maar **altijd**, zelfs tot in het scherpst vermanen toe, geladen met zijn liefde, beogend 'het welzijn van allen'. Als zevende uiting van de Heilige Geest wordt door Paulus gesproken over **7. het onderscheiden van geesten**. Het is juist met het oog op de eindtijd dat er van het belang hiervan in de bijbel getuigd wordt: beproeft de geesten of ze uit God zijn. Niet alles wat zich voordoet als licht is licht - naast het ware graan is er het uiterst bedrieglijke 'dolik' ..., uiterlijk is het aam het graan gelijk, maar innerlijk is het een **onkruid**. Wat dreef Annanias en Safira, wat beheerste de zonen van Sceva, zijn niet veel theologieën ronduit wat de bijbel ze noemt: 'leringen van demonen'. Kan niet zelfs een christen gebonden zijn. Hoe helend is dan deze gave in de gemeente!

Als **8. ste** gave van de Heilige Geest wordt *het spreken in tongen* (=vreemde talen) genoemd. Voor het menselijk oog een onnodige, misschien zelfs een dwaasaandoende zaak, maar voor velen ten diepste een beangstigende zaak. Maar in de bijbel noemt God het in 1 Cor. 14:4 een zijn kind 'stichtende' zaak. Dat wil zeggen, dat wanneer het zoals in diezelfde bijbel voorgeschreven binnen de gemeente middels één, twee, hooguit drie plaatsvindt en mits iemand met de **9. de gave het vertolken** (=vertalen) van tongen (= vreemde talen) aanwezig is!, deze gave tot doel heeft het geestelijk leven op te bouwen. Wie kan Paulus nazeggen: ik dank God dat ik meer in tongen spreek dan jij allen...!

Ik hoor hemelstemmen ruisen, des heilstrooms golven bruisen in het woord van onze tekst: **als tekenen ZULLEN deze dingen de gelovigen volgen....**

God heeft het heil op het oog en als het goed is wij zijn heerlijkheid....

Mag dan Hij het woord van 'zijn genade' bij wie verlangend is geworden om Christus te leven, uitwerken.

Buigen we bij Golgotha en belijden we *Here wij hielden als bevers uw stroom op, we hielden U tegen, uit angst, onkunde en zelfbehoud, om te zijn wie U bent. Maar Here, hier zijn we om ook in deze het Lam te volgen, om uw wil te doen, uw verlangen de ruimte te geven, uw Heilige Geest! Maak mij het kanaal van uw zegen o Heer.*

Ik verkondig u: er is meer dankzij het offer van Christus na hemelvaart en Pinksteren voor u en voor mij! 't Kost alleen wel iets: jezelf, *de enige grens aan Gods macht in Jezus: mijn ik.*

Doorbreken we de opgeworpen dammen en roep het uit: Er komen stromen van zegen, dat heeft Gods woord ons beloofd, zend ons die heilstroom nu Heer - laat Hem niet gaan tenzij Hij u zegent! Wat is Zijn Zoon mij waard?

Amen.